

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ปล่อย

แสงมืด

ทดลองอ่าน

คนนั้นซะ

放开那个女巫

二目 Er Mu เทียน
chaangji แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1

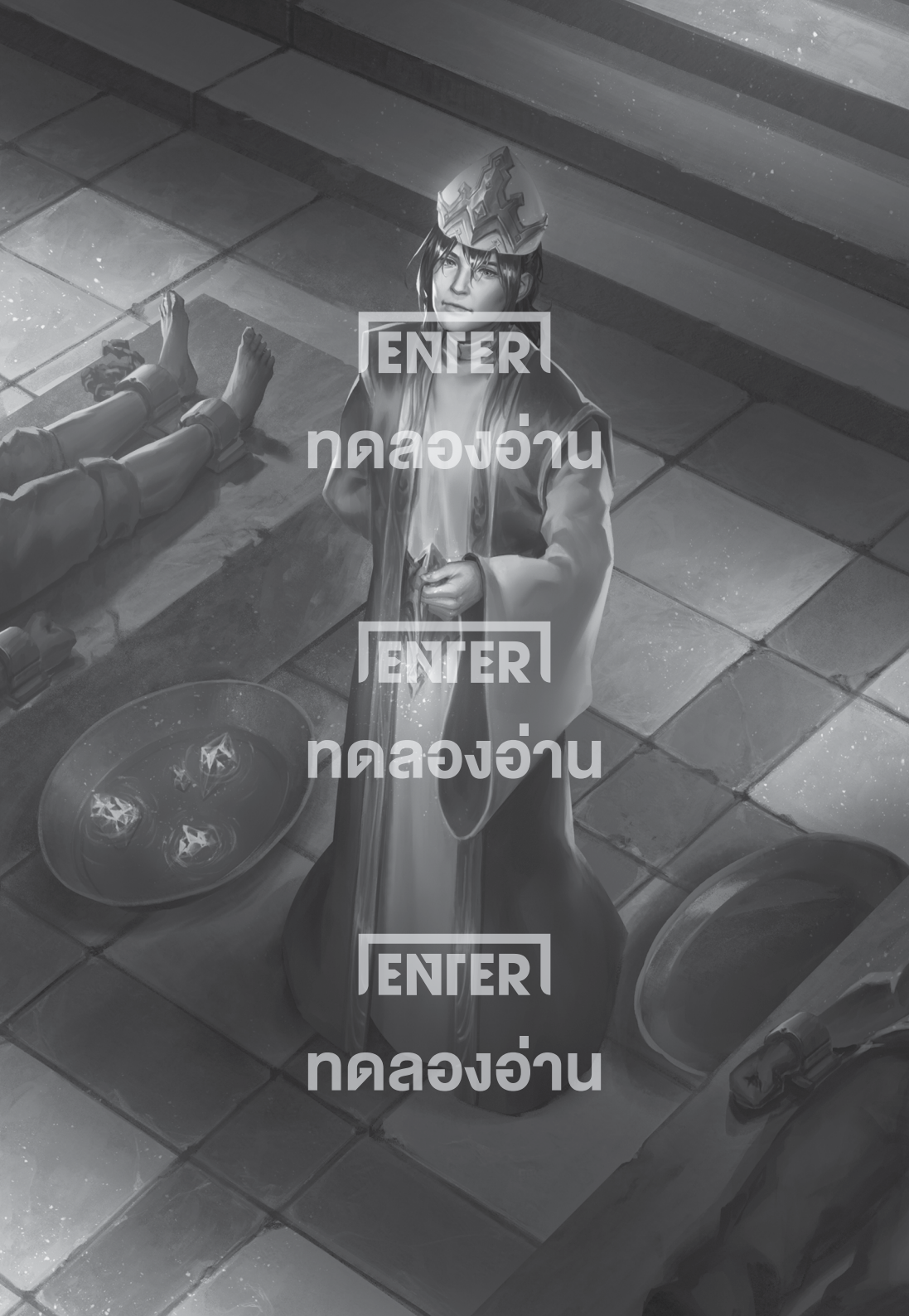

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเรอริบุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอริบุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

โดยปกติแล้วฤดูหนาวเป็นช่วงที่ทุกอย่างคล้ายจะหยุดนิ่ง อากาศอันหนาวเย็นและขมุกขมัวชวนให้ผู้คนรู้สึกเซื่องซึมเกินกว่าจะออกมาทำกิจกรรมกลางแจ้ง พืชพรรณไม่แตกหน่อออกผล สัตว์บางประเภทต้องเข้าจำศีลและงดออกล่า

ทว่าฤดูหนาวของเกรย์คาสเซิลในปีนี้กลับครึกครื้นเป็นพิเศษ ทางด้านเมืองหลวง ทอริฟิคผู้ถูกบุกโจมตีจนเสียทั้งหน้าและโกงวังย่อมไม่ยอมอยู่เฉย ฝั่งศาสนจักรที่ปักหลักทางตอนเหนือเองก็มีการปรับเปลี่ยนผู้นำคนใหม่ขึ้นมารับช่วงต่อ แต่คงไม่มีที่ใดเอิกเกริกเท่าเมืองชายแดนอีกแล้ว อย่างที่รู้กันดีว่าเหล่าแม่มดจะตื่นรู้และบรรลุนิติภาวะกันในช่วงฤดูหนาว แม้โรแลนด์จะหาทางบรรเทาความรุนแรงเมื่อพลั้งตีกลับได้แล้ว แต่ก็ยังเกิดเหตุไม่คาดฝันถึงขั้นสิ้นสะเทือนไปทั่วทั้งเมือง ข้ายังมีแม่มดที่พัฒนาพลังด้วยวิธีอันน่าอัศจรรย์อีก ระหว่างนั้นจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง คงต้องขอเชิญนักอ่านหลบร้อนไปสัมผัสความวุ่นวายในฤดูหนาวของเมืองชายแดนด้วยกันแล้ว

สำนักพิมพ์เอนเธอร์บีคส์

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างชั้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหาไม่ประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง ชาติกรรม
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ประวัตินักเขียน

เอ๋อรั่ม ชื่อจริงคือเงิน รุ่ย เกิดเมื่อปี 1985 ที่มณฑลหูหนาน จบการศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมโยธา อาชีพหลักคือวิศวกรโยธา อาชีพรองคือการเป็นนักเขียน เขาชื่นชอบงานเขียนประเภทวิทยาศาสตร์-แฟนตาซี และยังสนใจประวัติศาสตร์พัฒนาการด้านอุตสาหกรรมอีกด้วย

งานเขียนแรกสุดของเอ๋อรั่มเริ่มต้นขึ้นบนแพลตฟอร์มออนไลน์ JJWXC เมื่อปี 2005 แต่เรื่องแรกของเขาเนื้อหาค่อนข้างสั้น ต่อมาเขาได้เข้ามาเป็นนักเขียนนิยายบนแพลตฟอร์มออนไลน์ในเครือ Yuewen Group ก่อนจะเข้าร่วมเป็นสมาชิกของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทยในปี 2018 จึงถือได้ว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในด้านการเขียนมาสิบกว่าปี

'ปล่อยแม่มดคนนั้นซะ' ผลงานจากปี 2016 ของเขา เหมาะสมอย่างยิ่งกับคุณลักษณะสำหรับงานเขียนยุคใหม่ที่ว่า 'ยิ่งยาวยิ่งสนุก' และถึงแม้จะเป็นเช่นนี้ เขาก็ยังคงไม่ทิ้งอาชีพเดิม

เอ๋อรั่มไม่ได้แยกตัวตนของการเป็นนักเขียนและวิศวกรออกจากกัน แต่อย่างใด ตรงกันข้ามเขากลับรู้สึกว่าการเนื้อหาของการทำงานคือส่วนหนึ่งของประสบการณ์ในชีวิตคนเรา และยังช่วยในเรื่องของจินตนาการและการเขียนได้อีกด้วย ซึ่งโดยทั่วไปแล้วเขาจะเชื่อมั่นในการวางพล็อตเรื่องแบบละเอียด จากนั้นจึงค่อยเริ่มลงมือเขียน

“...ทว่าทุกอย่างล้วนมีสองด้าน ดังเช่นดาบอันแหลมคมที่สามารถฟันแทง
สัตว์อสูรและสังหารผู้บริสุทธิ์ได้ ศาสนจักรใช้พลังของแม่ดทำร้ายคนดีๆ
ใครที่ไม่เชื่อฟังคำสอนของพวกเขาจะถูกมองว่าเป็นพวกนอกกรีต
ทั้งที่ความจริงแล้วบุคคลระดับสูงของศาสนจักรกำลังวางแผนชั่ว
ที่ขัดต่อคำสอนของตัวเองอย่างน่าละอาย พวกเขาไม่สนใจแม้กระทั่ง
สายตาของพระเจ้าที่พวกเขามักอ้างถึง!”

ตอนที่ 381

ความมุ่งมั่นของอีฟลิน

ประโยคที่ว่า 'เหลือเวลาไม่มากแล้ว' ทำเอาโรแลนด์ตกใจไม่น้อย แต่เมื่อถามจนได้คำตอบชัดเจน เขาก็ถอนใจเบาๆ ว่า "เจ้าอย่าหยุดพูด กลางคืนสิ ช้าตกใจหมด"

"เจ้าคิดว่าเวลาห้าปีมันนานมากหรืออย่างไร" อากาชาขมวดคิ้ว "ตอนสงครามแห่งเจตจำนงพระเจ้าครั้งที่หนึ่งและสองยังใช้วิธีนี้คำนวณได้ก็จริง แต่ไม่รู้เพราะเหตุใดตอนนี้เวลากลับกระชั้นขึ้นเสียอย่างนั้น มิน่าซ้ำ...ยังดูเหมือนจะยิ่งสั้นลงเรื่อยๆ"

"ก็ตอนแรกข้านี้คิดว่าเจ้าจะสื่อว่าพระจันทร์แดงอาจโผล่มาในฤดูหนาวนี้" โรแลนด์ยกไหล่ หากดูจากระดับความก้าวหน้าด้านการวิจัยและพัฒนาในตอนนั้นแล้ว เขาน่าจะติดอาวุธรุ่นใหม่ให้ทหารทั้งกองทัพได้ภายในหนึ่งปี และตราบใดที่ศัตรูไม่ได้หนึ่งเหนียวจนพันแทงไม่เข้า เขาก็ยังมีโอกาสคว้าชัยในสงครามครั้งนี้อยู่ เรื่องเดียวที่ต้องจัดการให้ดีคือ สิ่งก่อสร้างภายในเมืองจะต้องเจริญถึงขั้นที่สามารถประดับประดา สงครามอันยาวนานได้ ที่ดิน ประชากร และทรัพยากรเองก็ต้องมีคุณภาพสูงสุด อีกทั้งแผนการรบก็ต้องล่ำลึกแบบคายน เพื่อว่าเกิด

เปลี่ยงปล้าในสงครามขึ้นมาจะได้ถอนทัพและรักษากำลังที่เหลือไว้ได้

ดังนั้นปัญหาใหญ่จึงไม่ได้อยู่ที่อาวุธ แต่อยู่ที่การสร้างเมือง
อุตสาหกรรมให้ได้สักสองถึงสามแห่งมากกว่า กองทัพจะได้มีกำลังคน
อาวุธ และอาหารไม่ขาดมือ หน่วยพลาธิการที่ดีนำมาซึ่งชัยชนะ และ
บุคลากรที่ดีก็นำมาซึ่งหน่วยพลาธิการที่ดี สรุปแล้วเขาพบว่าสิ่งที่ยัง
ขาดแคลนที่สุดก็คือคณะผู้บัญชาการ ผู้ปฏิบัติงาน และเจ้าหน้าที่
ที่พึ่งพาได้ หากไม่มีบุคลากรเหล่านี้ ต่อให้รวมเกรย์คาสเซิลจนเป็น
ปึกแผ่นได้ก็ไม่มีทางเปลี่ยนอาณาจักรให้เป็นจักรกลแห่งสงครามที่
สมบูรณ์แบบได้อยู่ดี แถมดีไม่ดีขุนนางพวกนั้นยังอาจจะขัดแย้งขัดขาเขา
ด้วย

อาณาจักรที่มีศักยภาพทางสงครามก็คืออาณาจักรที่มีอัตรา
การกระจายการศึกษาสูง คำกล่าวนี้ถูกต้องที่สุด

"อาวุธชนิดนั้นเรียกว่าอะไรหรือ" อกาธาพล้นเปลี่ยนเรื่อง "ข้าคุ่นว่า
เจ้าเรียกมันด้วยชื่อปืนใหญ่ขนาดหนึ่งร้อยห้าสิบสองมิลลิเมตร..."

"ปืนป้อม" โรแลนด์เสริม "แล้วต่อไปก็จะมีปืนเรือด้วย"

"หากเจ้าสามารถติดตั้งอาวุธชนิดนี้ได้ตลอดแนวกำแพงเมือง
ก่อนพระจันทร์แดงปรากฏ เจ้าก็อาจจะต้านทานปีศาจได้ เห็นเคโม
บอกว่าของที่ข้าทำในห้องปฏิบัติการคือส่วนประกอบหนึ่งของปืนใหญ่
ไซหรือไม" อกาธาล้ายกับตัดสินใจแว่แน่แล้ว "ข้าจะช่วยเจ้าผลิต
ออกซิเจนและไนโตรเจนอย่างสูงสุดความสามารถ ขอเพียงเจ้า..."

"วางใจเถอะ" เขาปลอบ "พวกเราจะต้องชนะปีศาจได้แน่นอน"

"วันนี้พอแค่นี้หรือ" อีฟลินจิ้มเหล้าในโหมาตะละลิน ดูเหมือน
รสชาติเผ็ดร้อนจะเข้มข้นขึ้นอีกระดับ หากดูจากคำสั่งของเจ้าชายแล้ว
ยิ่งเหล้าขาวเข้มข้นเท่าไรก็ยิ่งดีเท่านั้น หรือจะให้ดีที่สุดก็ต้องไม่มีน้ำ

ผสมอยู่เลย เหล้าทุกหยดต้องให้รสหอมเข้มข้นทุกอณู...เธอคิดว่าเหล้าขาว
ที่เธอเสกเข้าใกล้เงื่อนไขของเจ้าชายมากขึ้นทุกที ทว่าก็ยังห่างไกลจาก
คำว่า 'อร่อย' มากขึ้นทุกวันด้วย

"พอแค่นี้ละ ลำบากเจ้าแล้ว" ผู้คุมโรงผลิตเหล้าแปะหมายเลข
ลงบนไหแล้วพยักหน้าให้เธอ "ฝากทักทายเจ้าชายแทนข้าด้วย"

"เหล้าพวกนี้...ขายออกจริงๆ หรือ" อีฟลินถามอย่างสงสัย จาก
ประสบการณ์ที่เคยเปิดร้านเหล้ามา เธอคิดว่าไม่น่ามีใครรับรสชาติที่
เผ็ดร้อนถึงเพียงนี้ได้

"ข้าเองก็ไม่รู้เหมือนกัน" อีกฝ่ายหัวเราะ "แต่เห็นมีคนมาชนเหล้า
พวกนี้ไปเป็นช่วงๆ ข้าว่าก็คงมีคนชอบเหมือนกันนั่นละ"

อีฟลินรู้สึกโล่งอก หากไม่มีคนดื่มเหล้าชนิดนี้ ก็กิจการของเจ้าชาย
ก็จะล้มเหลว ส่วนเธอก็ย่อมกลายเป็นคนไร้ประโยชน์ไปด้วย...โชคดีที่
ไม่ใช่อย่างที่เธอคิด เจ้าชายสมกับเป็นชนชั้นสูงจริงๆ เขารู้ความชื่นชอบ
ของขุนนางดีกว่าใคร เธอฉีกยิ้มว่า "เช่นนั้นข้าไปก่อนนะ"

พอออกจากโรงผลิตเหล้ามาแล้ว อีฟลินก็เดินผ่านถนนที่เหินบหนาว
กลับมายังปราสาท อากาศภายในและภายนอกต่างกันราวกับอยู่คนละโลก
กระแสความอบอุ่นเข้าโอบล้อมตัวเธอในทันที อีฟลินสูดหายใจพลาง
ถอดเสื้อนอกออกเพื่อให้ไอร้อนสัมผัสร่างกายมากขึ้น

หากเป็นเมื่อก่อนเธอคงไม่มีทางจินตนาการภาพชีวิตที่สะดวกสบาย
เช่นนี้ออกแน่นอน เพราะทุกครั้งที่ถูกหนาวมาเยือน เธอและคนในครอบครัว
จะต้องนั่งเบียดกันหน้ากระถางไฟ หรือไม่กี่ชดตัวอยู่ใต้ผ้าห่มเสมอ
ความเป็นอยู่ในปราสาทไม่ต่างจากดินแดนพระเจ้าที่ศาสนจักรบอกว่า
อบอุ่นตลอดปีเลย นอกจากนี้เจ้าชายยังจะติดตั้งระบบทำความร้อนใน
เขตที่อยู่อาศัยเพื่อช่วยไล่ความหนาวในช่วงเดือนแห่งปีศาจด้วย เธอ
ไม่รู้ว่ามิสวากเดินทางไปถึงดินแดนพระเจ้าแล้วกี่คน แต่ในสถานที่

แห่งนี้เหล่าแม่มดผู้ถูกเรียกว่าสมุนปีศาจและคนธรรมดาได้สัมผัสประสบการณ์นี้ไปก่อนแล้ว หากคนพวกนั้นรู้เข้าคงอิจฉาจนตาร้อนเลยกระมัง

ไม่มีอะไรที่เจ้าชายทำไม่ได้จริงๆ

ขณะที่เธอเดินผ่านโถงใหญ่ แอนเดรีย แอชเชส และชาวีกาลังนั่งเล่นไพ่กันอยู่

"คู่แปด!"

"ผ่าน"

"คู่สอง! ข้าชนะ" แอนเดรียยิ้มอย่างภูมิใจ "แอชเชสเหลือไพ่เยอะที่สุดหกใบ ส่งไบเย็มไอศกรีมมาให้ข้าเสียดีกว่า!" จากนั้นก็หันไปโบกมือให้อีฟลินว่า "นี่ มาเล่นด้วยกันหรือไม่"

อีฟลินถามอย่างสงสัย "ไบเย็มไอศกรีมคืออะไร"

"ก็ของเดิมพันนะสิ" อีฟฝ่ายแบมือ "คนที่เสียไบเย็มมากที่สุดจะต้องให้ขนมปังไอศกรีมครั้งต่อไปแก่ผู้ชนะ ว่าอย่างไร อยากลองหน่อยหรือไม่"

อีฟลินลังเล เป็นโอกาสอันดีที่จะได้ใกล้ชิดกับแม่มดสายต่อสู้อยู่แล้ว ตอนอยู่ที่เกาะสลีปป์ ทั้งแอนเดรียและแอชเชสต่างก็เป็นบุคคลสำคัญรองจากเจ้าหญิงทิลลี ขนาดแค่จะพบหน้าก็ยังยากเหลือใจ จะหวังให้อีฟฝ่ายชวนร่วมกิจกรรมเช่นนี้ยิ่งเป็นไปได้ใหญ่ นอกจากนี้ไฟฟิซิด แลนด์ลอร์ดก็สนุกมากจริงๆ ถึงกฎจะไม่ซับซ้อน แต่สามารถพลิกแพลงได้มากมาย ทั้งยังต้องอาศัยความร่วมมือระหว่างผู้เล่นด้วย เป็นเกมที่ให้เล่นทั้งวันก็ยังได้ แต่ว่า...

"เออ แต่อีกไม่นานก็ต้องสอบปลายภาคแล้ว พวกเจ้าไม่อ่านหนังสือกันหรือ"

"เจ้าหมายถึงการทดสอบเนื้อหาที่เรียนตอนเย็นนั่นนะหรือ"

แอนเดรียเบปาก "ง่ายจะตายไป ไม่ต้องอ่านก็ตอบได้"

สองคนที่เหลือก็พยักหน้าเห็นด้วย

จริงสิ...แอนเดรียเป็นชนชั้นสูง แต่ไหนแต่ไรมาก็มีความรู้สูงกว่าคนทั่วไปอยู่แล้ว ส่วนแอสเซสกับซาวีนั้นอ่านออกเขียนได้มาตั้งแต่แรก ดูท่าแล้วเธอคงเป็นคนที่ไม่ได้เรื่องที่สุดจริงๆ

"ข้า...ไม่เล่นดีกว่า" เธอลังเลสักครู่ก่อนจะตอบออกไป "พวกเจ้าเล่นกันต่อเถอะ ข้าขอกลับไปอ่านหนังสือที่ห้องก่อน"

อีฟลินทิ้งแม่มดทั้งสามไว้กับความประหลาดใจแล้วเดินเร็วๆ กลับไปยังหอพักแม่มด พอเปิดประตูออกเธอก็เห็นแคนเดลกำลังนั่งทำโจทย์คณิตศาสตร์ทำยบทยืนอยู่หน้าโต๊ะ

"กลับมาแล้วหรือ"

"อืม" พอเห็นว่าแคนเดลกำลังก้มหน้าก้มตาทบทวนบทเรียน เธอก็รู้สึกสบายใจขึ้นมาไม่น้อย "อ่านหนังสือเป็นอย่างไรบ้าง"

"ก็ไม่เลวนะ แต่ธรรมชาติวิทยากับโจทย์เลขเข้าใจยากนิดหน่อย" แคนเดลยิ้ม "แล้วเจ้าเล่า"

"ข้าก็เหมือนกัน" อีฟลินพยักหน้า "พวกเรารวบรวมจุดที่ไม่เข้าใจไว้แล้วเอาไปถามพี่อันทอนกลางคืนกันเถอะ"

"เออสิ"

อาจารย์บู๊กบอกว่าหนังสือพวกนี้เจ้าชายเป็นคนเขียนขึ้นเอง เนื้อหาด้านในก็เป็นส่วนหนึ่งจากความรู้ในสมองเจ้าชาย หากเธอสามารถเข้าใจเนื้อหาก็คงเท่ากับว่าได้ครอบครองความเก่งกาจบางส่วน of เจ้าชายแล้วใช่ไหม อีฟลินคิดในใจ *ความรู้พวกนี้สามารถพัฒนาได้ด้วยความขยัน ไม่เหมือนพลังวิเศษที่ถูกกำหนดไว้ตั้งแต่แรก* ต่อให้อีกหน่อยพวกขุนนางไม่ชอบดื่มเหล้าขาวรสร้อนแรงแล้ว เธอก็ยังฝันตัวไปเป็นอาจารย์ได้ ไม่ต้องกลายเป็นคนไร้ประโยชน์อย่างสิ้นเชิง ดังนั้น

เธอก็เปิดหนังสือทบทวนสูตรคำนวณและคำศัพท์อันซับซ้อนทุกครั้ง
ที่มีโอกาส ห้องของอันนา บูก และเวนดี้ก็กลายเป็นที่ที่เธอไปเยี่ยมเยียน
บ่อยที่สุด

ครั้งก่อนสอบได้คะแนนรั้งท้าย แต่ครั้งนี้เธอจะไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้น
เด็ดขาด

เช่นนั้นก็เริ่มจากเป้าหมายเล็กๆ ก่อนแล้วกัน เอาแค่ชนะเมซีได้
ก็พอ! เธอบอกตัวเอง

ตอนที่ 382

สอบปลายภาค

วันสอบปลายภาคมาถึงอย่างรวดเร็ว

เหล่าแม่มดนั่งเรียบร้อยอยู่ในโถงใหญ่เพื่อรอให้อาจารย์บู๊กแจก
ข้อสอบ

แอนเดรียใช้มีดเล็กๆ ตะไบเล็บด้วยท่วงท่าสง่างาม ทว่าใจกลับ
ลอยไปถึงอาหารเย็นเรียบร้อยแล้ว...เจ้าชายโรแลนด์บอกว่าพอสอบเสร็จ
จะถือว่าพวกเธอเรียนจบไปหนึ่งภาคเรียน และทุกคนก็จะได้รับขนมปัง
ไอศกรีมเป็นรางวัล

ซึ่งสำหรับเธอแล้ว นั่นหมายความว่าจะได้กินขนมปังไอศกรีม
มากกว่าหนึ่งชิ้นแน่นอน

ระยะนี้เธอเล่นไพ่กับแอชเชสและชาววีทุกครั้งที่มีโอกาส การเล่นเกม
ที่ต้องอาศัยทั้งการวางแผนและทักษะเช่นนี้ไม่ต่างจากหมากกระดาน
ที่เคยได้รับความนิยมในหมู่ชนชั้นสูงมากนัก ส่วนสำคัญคือการส่งเสริม
จุดแข็งกลบจุดอ่อนและวางกลยุทธ์ก่อนการเคลื่อนไหว หากเป็นเรื่องนี้
แล้วเธอมั่นใจว่าตัวเองไม่เป็นรองเจ้าหญิงทิลลีแน่นอน ไม่ต้องพูดถึง
แอชเชสเลย ซึ่งทุกอย่างก็เป็นไปตามที่คาดไว้จริงๆ ตอนนี้อะมีไปเยี่ยม

ขนมปังไอศกรีมในมือถึงหกใบ สไลด์จากแอชเชสและสองใบจากชาวี หรือพูดอีกอย่างก็คือหากถึงเวลาที่เจ้าชายแจกขนมหวานแสนอร่อย ชนิดนี้เมื่อไร ทั้งสองคนก็ต้องส่งส่วนของตัวเองมาให้เธอ

วันนี้เป็นวันเก็บเกี่ยวความสุขโดยแท้ ตอนเย็นจะมีขนมปัง ไอศกรีมมาวางอยู่ตรงหน้าถึงสามชิ้นทีเดียว เธอจะกินให้หน้าใจไปเลย!

ส่วนเรื่องการสอบนั้น แอนเดรีย่อมมั่นใจเต็มร้อย

หลังจากที่รู้ว่าจะมีการสอบ เธอก็ไปถามซิลเวียจนรู้ว่าการสอบ เป็นอย่างไร พอลองทำโจทย์หัวข้อต่างๆ ด้วยตัวเองก็พบว่าข้อสอบแนวนี้ง่ายเสียยิ่งกว่าพลิกฝ่ามือ ดูๆ ไปก็ไม่ต่างจากความรู้พื้นฐานของพวกขุนนางสักเท่าไร ส่วนใหญ่เน้นไปที่การอ่านเขียนเสียมากกว่า ส่วนสิ่งที่เรียกว่าการคำนวณนั้นก็แค่การคิดกำไรขาดทุนอย่างง่าย ยังห่างไกลจากการทำบัญชีมากนัก ยิ่งเป็นบัญชีประจำตระกูลด้วยแล้วยิ่งเทียบไม่ได้ติด ทุกคนในตระกูลต่างรู้ความสามารถในด้านนี้ของเธอดี แอนเดรียตรวจสอบบัญชีได้ตั้งแต่อายุสิบห้าปีด้วยซ้ำ

ไม่ว่าทำอะไรก็ต้องทำให้ดีที่สุด นี่ละคุณสมบัติของชนชั้นสูง

ข้อสอบถูกแจกอย่างรวดเร็ว

แอนเดรียรีบกวาดตาดูหัวข้อทั้งหมด ข้อสอบสามแผ่นนั้นแบ่งเป็นการทดสอบด้านภาษา การคำนวณขั้นพื้นฐาน และธรรมชาติวิทยา ขั้นต้น

เยี่ยม หัวข้อเหมือนครั้งก่อนจริงด้วย

เธอยกมูปากอย่างกระหึ่มใจ ก่อนจะคลีข้อสอบภาษาแล้ว ตวัดพู่กันลงบนกระดาษทันที

เธอตอบคำถามทุกข้อเสร็จภายในเวลาเพียงสิบห้านาที แม้คำศัพท์รอบนี้จะกว้างกว่ารอบที่แล้ว ซ้ำยังมีวิธีทดสอบพิลึกๆ อย่างการ 'อ่าน จับใจความ' และ 'เติมคำในช่องว่าง' เพิ่มมาด้วย แต่นั่นก็ไม่ได้ยาก

เกินความสามารถของเธอ แค่ให้อ่านเนื้อหาแล้วตอบคำถามกับ
เดิมประโยคเท่านั้น ไม่รู้จะทำให้ซับซ้อนไปด้วยเหตุใด

จากนั้นเป็นข้อสอบคำนวณขั้นพื้นฐาน

ส่วนแรกยังเป็นการคำนวณกำไรขาดทุนอย่างง่ายอยู่ แต่หลังจาก
ทำข้อสอบไปได้สักครู่ ความเร็วของแอนเดรียก็ค่อยๆ ลดลง

นี่มันอะไรกัน ให้เขียนสมการอธิบายเส้นตรงที่ตัดกันสองเส้น
กับจุดสองสามจุดด้านบนหรือ

เธอนึกเครียดขึ้นมาทันที ความรู้สึกตอนที่อ่าน 'ทฤษฎีวิทยาศาสตร์
ธรรมชาติขั้นพื้นฐาน' ผุดขึ้นมาอีกครั้ง ทั้งๆ ที่อ่านออกทุกคำ แต่เหตุใด
พอเอามารวมกันแล้วเธอไม่เข้าใจความหมายของมันแม้แต่บ่อย

โจทย์ข้อต่อมาก็คือเป็นเช่นนี้เหมือนกัน

แอนเดรียรู้สึกถึงเหงื่อที่ผุดออกมาจากหน้าผาก

เธอสูดหายใจลึกแล้วกลืนเอาไว้ ก่อนจะหันไปมองนาฬิกาที่
นั่งแถวหลังช้าๆ...ในฐานะที่เป็นชนชั้นสูงเหมือนกัน อีกฝ่ายคงยอม
บอกใบ้เธอบ้างกระมัง

แต่สีหน้าที่เห็นทำให้เธอถึงกับใจผ่อ

นาฬิกา กำลังมองข้อสอบตาลอย พู่กันขนห่านยังถูกคาบอยู่คาปาก
สายตาจับจ้องที่เดิมอยู่เป็นนาน

หรือว่าโจทย์พวกนี้จะยากเกินไป/จริงๆ

เจ้าหญิงทิลลิไม่ได้ร่วมสอบด้วย สูดยออดัจฉริยะในตำนานอย่าง
อันนาก็ไม่รู้หายตัวไปที่ใด ส่วนคนที่นั่งรอบๆ ก็ยังทำข้อสอบหน้าแรกอยู่
เธอพึ่งใครไม่ได้สักคน

ผ่านไปประมาณสิบห้านาที ทุกคนถึงเริ่มพลิกมาทำข้อสอบ
แผ่นที่สอง แต่ถึงกระนั้นพู่กันนมก็ยังขยับไหวไม่หยุด แม้แต่เมซีกี่
ก้มหน้าก้มตาเขียนอีกๆ...สวรรค์ ขนาดทำจับพู่กันดูทุกๆ เลวากับ

ใช้กรงเล็บกำพู่กันออกอย่างนั้น นางยังอุตส่าห์เขียนคำตอบได้อีกหรือ

ในที่สุดแอนเดรียก็ทนไม่ไหวจึงแสร้งว่าทำข้อสอบคำนวณเสร็จแล้ว และเปิดไปยังข้อสอบธรรมชาติวิทยาซึ่งอยู่น่าสุดท้าย

ทว่าหากเทียบกับคำถามง่ายๆ เมื่อครั้งก่อน ข้อสอบนี้กลับมีตัวเลขและสัญลักษณ์ที่เธอไม่เข้าใจเพิ่มเข้ามาอีกมาก ซ้ำก่อน...วิชานี้ก็ต้องการคำนวณด้วยหรือ

เธอพลั้งรู้สึกว่าจะอะไรๆ ก็ผิดจากที่คิดไปเสียหมด

เรื่องน่ายินดีเพียงหนึ่งเดียวคือแอสเซสหยุดเขียนไปนานแล้ว เห็นได้ชัดว่าตอบคำถามพวกนี้ไม่ได้เช่นกัน

แต่ว่า...ให้ตายเถอะ เธอคิดอย่างเจ็บใจ การเอาชนะคนโง่ที่ไม่มีรอยหยักสมองได้มันน่าภูมิใจตรงที่ใดกัน

ขณะที่เธอกำลังร้อนใจ บั๊กก็ประกาศหมดเวลา แอนเดรียทั้งตัว พิงพนักเก้าอี้พลางมองข้อสอบตรงหน้าถูกเก็บไป อยู่ๆ ก็รู้สึกวุ่นวายใจ โศกกริมสามชั้นที่กำลังจะได้กินไม่อร่อยอย่างที่คิดไว้เสียแล้ว

"ฝ่าบาท ข้อสอบทั้งหมดเพคะ" บั๊กวางกระดาษหนึ่งปึกลงบน โต๊ะทำงานของเจ้าชาย "ฝ่าบาทจะทรงตรวจข้อสอบเองจริงหรือเพคะ"

"จริงสิ" โรแลนด์ยิ้ม "บางครั้งการอ่านข้อสอบก็เป็นความสุข อย่างหนึ่ง"

ไม่ว่าจะเป็นการได้เห็นคำตอบประหลาดๆ หรือการได้สัมผัส ความทรมานที่แทรกอยู่ในคำตอบของผู้เข้าสอบ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็น ความบันเทิงยามว่างทั้งนั้น

"ให้หม่อมฉันช่วยฝ่าบาทรวมคะแนนดีหรือไม่เพคะ"

"เช่นนั้นก็รีบด่วนเจ้าด้วย" เขาพยักหน้าก่อนจะตะโกนเสียงดัง ฟังชัด "โนติงเกล ห้ามแอบดูนะ"

"รู้แล้วเพคะ" ในดิงเกลปรากฏตัวบนเก้าอี้ยาวก่อนจะบ่นปากว่า "เหตุใดอันนาจึงไม่ต้องสอบเพคะ ไหนๆ ก็จบภาคเรียนทั้งที่ สมาชิกในสโมสรแม่มดทุกคนก็ต้องเข้าสอบสิ"

โรแลนด์อดข้าไม่ได้ "นั่นเพราะอันนาเป็นคนช่วยนีก้อออกข้อสอบพวกนี้นะสิ"

เธอเสียบไปทันที ผ่านไปครู่ใหญ่จึงถามต่อ "แล้วพระชนิษฐาของฝ่าบาทละเพคะ"

"ทิลลีนะหรือ...นางเป็นคนตรวจความถูกต้องของข้อสอบนะ นางทำข้อสอบไปแล้วรอบหนึ่ง เพื่อว่าเจอข้อผิดพลาดอะไรจะได้แก้ไขทัน" เจ้าชายแบมมื่อว่า "แล้วอีกอย่างนะ นางได้คะแนนเต็มด้วย"

ร่างของในดิงเกลดูอ่อนแรงลงทันตา

โรแลนด์ส่ายหน้าอย่างระอา ก่อนจะเริ่มตรวจข้อสอบ

เขาบิดขี้เกียจหลังจากรวมคะแนนทั้งหมดเสร็จแล้ว หากดูจากผลการสอบปลายภาคครั้งนี้ พวกแม่มดจากเกาะสลีปปิงก็ก้าวหน้าขึ้นไม่น้อย แคนเดิล อีฟลิน และซิลเวียที่อยู่เมืองชายแดนต่อลั่นผ่านเกณฑ์ทั้งหมด ในบรรดาสามคนนี้ อีฟลินทำคะแนนเพิ่มจากเดิมมากที่สุด จากที่เคยได้เพียงห้าคะแนนก็กระโดดมาเป็นหกสิบสองคะแนน แม้จะยังต่ำสุดในบรรดาคนทั้งสาม แต่เห็นได้ชัดว่าเธอทุ่มเทความพยายามลงไปไม่น้อย

ส่วนแม่มดสายต่อสู้อย่างเพิ่งมาใหม่สามคนนั้นคะแนนต่ำกว่าใคร พวกเขาได้ไม่เกินห้าสิบเลยสักคน คงเพราะระยะเวลาเรียนค่อนข้างสั้น และคะแนนส่วนภาษาก็มีสัดส่วนน้อยด้วย หากผลสอบจะออกมาไม่ดีนัก ก็พอเข้าใจได้

แต่ที่แย่ที่สุดคือในดิงเกล ทั้งที่เรียนมาพร้อมทุกคนแท้ๆ แต่

คะแนนสอบสามส่วนรวมกันแล้วยังต่ำกว่าคะแนนสอบครั้งก่อนอีก
โรแลนด์เห็นแล้วไม่รู้จักหัวเราะหรือร้องไห้ดี บางทีการเรียนหนังสือก็ต้อง
อาศัยพรสวรรค์เหมือนกันกระมัง เรื่องพวกนี้คงบังคับกันไม่ได้จริงๆ

และยังมีคนที่ทำให้เขาารู้สึกประหลาดใจ นั่นก็คือเมซี

เธอตอบข้อสอบคำนวณและธรรมชาติวิทยาถูกอยู่ไม่กี่ข้อ มีหน้าซ้ำ
สูตรที่ใช้ก็ผิดไปไกล แต่ส่วนที่เป็นปรนัยกับเลือกถูกผิดกลับตอบถูกถึง
ร้อยละเก้าสิบ รวมคะแนนออกมาได้สูงถึงหกสิบสามคะแนน ช่าง
น่าเหลือเชื่อจริงๆ

นางทำได้อย่างไรกัน

โรแลนด์พยายามคิดแต่ก็ไม่ได้คำตอบ

ตอนที่ 383

แฉ่งกั๊ด

ณ หอคอยสวรรค์ มหาวิหารเฮอรั่มมีส

เม่นเพ่งได้รับตำแหน่งพระสันตะปาปาองค์ใหม่ได้ไม่นาน ขณะนี้ เขากำลังนั่งฟังรายงานจากสามอัศวมุนายกในห้องลับอย่างสงบ

นอกจากอัศวมุนายกชราอย่างเทรวอนแล้วยังมีธอร์ลีย์ ดาห์ล และเอล อัศวมุนายกใหม่สองคนซึ่งคัดเลือกมาจากกองกำลังพิพากษา และคณะผู้พิพากษา คนแรกเป็นหัวหน้ากองกำลังพิพากษาผู้กล้าหาญ และเชี่ยวชาญการสงคราม สังคมชื่อเสียงจากตำแหน่งในกองทัพมานานถึงยี่สิบห้าปี ส่วนคนหลังเป็นผู้ช่วยของเฮเธอร์ ก่อนมารับตำแหน่งนี้ก็เป็นที่ไว้วางใจของทุกคนอยู่แล้ว

"ภารกิจรับเด็กกำพร้าจากอีเทอร์นัลวินเดอรในฤดูหนาวนี้เป็นไป อย่างราบรื่น ขุนนางในเมืองใหญ่ล้วนยอมสวามิภักดิ์ต่อศาสนจักร ตอนนี้จำนวนคนที่ส่งไปยังเมืองศักดิ์สิทธิ์เก่าสูงกว่าที่ประมาณการไว้ ถึงสามเท่า" เทรวอนพูดอย่างประทับใจ "นี่เป็นข่าวดีเพียงข่าวเดียว ในระยะนี้"

นี่ละพวกขุนนาง พอเห็นสถานการณ์ไม่สู้ดีก็สามารถทรยศนายเก่า

ได้อย่างง่ายดาย เมนพยักหน้า "นี่เพิ่งปีแรกเท่านั้น ต่อไปพวกเราจะรวบรวมคนได้มากกว่านี้อีก...หากยึดแผ่นดินทั้งหมดได้เมื่อไร ใช้เวลาแค่ปีเดียวก็คงเกณฑ์คนได้มากพอให้ตั้งเมืองใหม่แล้ว"

"ข้าก็หวังว่าจะเป็นเช่นนั้น" ชายชราถอนหายใจ "นับตั้งแต่หิมะตกมาจนถึงตอนนี้ พวกเราถูกสัตว์อสูรบุกหนักๆ มาแล้วกี่ครั้ง"

"หกครั้ง" ธอร์ลีย์ตอบ

"หกครั้ง...ทหารพิพากษาที่แนวป้องกันตายไปร้อยกว่านาย" น้ำเสียงของเทรวอนเคร่งเครียดกว่าเก่า "นักรบลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าตายไปสิบคน พอถึงปีหน้าพวกสัตว์อสูรก็จะยิ่งบุกหนักกว่าเดิม"

"แต่ก็ถือว่าสบายกว่าการทำสงครามกับปีศาจแล้วละ" เอลแบมือว่า "แม้ข้าจะไม่เคยเห็นกับตาว่าปีศาจแข็งแกร่งเพียงใด แต่คัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์บรรยายไว้ทรงพลังทีเดียว พวกเราจำเป็นต้องอยู่รักษาเมืองนี้จริงๆ หรือ"

"เจ้าพูดเช่นนั้นหมายความว่าอย่างไร!" ธอร์ลีย์ขมวดคิ้ว "พระเจ้าทรงชี้ทางและประทานพลังให้พวกเราแล้ว แต่เจ้าซึ่งเป็นสาวกกลับไม่ศรัทธา มิน่าข้ายังคิดจะหันหลังหนีอีก"

"ไม่ต้องทะเลาะกันแล้ว" เมนเคาะคทา เอลทำงานกับเฮเธอร์มาสิบกว่าปีจึงติดนิสัยปากเปราะของเธอมาด้วย เขาเห็นสองคนนี้แล้วอดนึกถึงคู่ปรับตลอดกาลอย่างเทรวอนและเฮเธอร์ไม่ได้ พอเหลือบไปมองอัคมุขนายกชราก็พบว่าอีกฝ่ายกำลังมองมาคล้ายกับว่าคิดเหมือนกัน "จุดประสงค์ของพวกเราคือการสืบทอดเผ่าพันธุ์มนุษย์ และวิธีเดียวที่ช่วยให้บรรลุผลคือการเข้าหาหิ้งกับศัตรู"

"พวกเราเข้าใจแล้ว พระสันตะปาปา" คนทั้งสองค้อมศีรษะลงอย่างนอบน้อม

ทว่าเมนเองก็ไม่แน่ใจว่าการอยู่รักษาเฮอร์มิสจะจะสามารถเอาชนะปีศาจได้จริงหรือไม่

พอนึกถึงคำสั่งเสียของอะพอลเลอัน เขาก็รู้สึกถึงภาระอันหนักหน่วง
 อสุรกายนรกปรากฏตัวขึ้นแล้ว อีกห้าปีให้หลังพวกปีศาจก็จะ
 ยกทัพใหญ่มาโจมตี เขาจะต้องเผชิญหน้ากับสงครามแห่งเจตจำนง
 พระเจ้าในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ ไม่สามารถปิดความรับผิดชอบให้
 พระสันตะปาปาองค์ต่อไปได้เหมือนอะพอลเลอัน พอคิดถึงเรื่องนี้ทีไร
 เขาก็กังวลใจจนไม่เป็นอันกินอันนอนทุกที

อันที่จริงเขาเตรียมทางหนีทีไล่ไว้แล้วเหมือนกัน หลังจากเข้ายึด
 กองเรือแบล็กเซลล์ของการ์เซีย เขาไม่ได้สั่งเผาเรือหรือแขวนคอผู้ทรยศ
 ต่อหน้าสาธารณชน แต่สั่งให้เก็บเอาไว้ทั้งหมด นอกจากพวกหัวหน้าเพียง
 ไม่กี่คนและแพะรับบาปกลุ่มใหญ่ที่มาจากเขตเสื่อมโทรม เวลานี้
 เหล่าลูกเรือก็อยู่ใต้การควบคุมของคนสนิทที่เขาวางตัวไว้ในท่าเรือ
 อีเทอร์นัลวินเตอร์ทั้งสิ้น

หากแนวป้องกันด้านรับไว้ไม่อยู่ ฟยอร์ดก็จะเป็นสถานที่หลบภัย
 แห่งสุดท้ายของเขา...แม้ว่าการถอยไปยังหมู่เกาะจะไม่ต่างจากการ
 ยึดเวลาตาย เขายังตัดหนทางในการฟื้นฟูศาสนจักร แต่อย่างน้อยเขาก็
 ยังมีโอกาสใช้ชีวิตที่เหลืออยู่

อย่างไรเสียมนุษย์ก็เคยท้อมที่สุดตัวเพื่อสู้กับปีศาจมาแล้วถึงสองครั้ง
 แต่ก็ไม่เคยเอาชนะได้เลยไม่ใช่หรือ

ส่วนเนื้อหากการประชุมเรื่องทิศทางการพัฒนาของศาสนจักรและ
 การปกครองวุล์ฟฮาร์ดในตอนท้ายนั้น เมนเพียงฟังหูซ้ายทะลุหูขวา
 รอให้คนทั้งสามถกเถียงกันเสร็จแล้วค่อยตอบอย่างใจลอยว่า "ทำตาม
 ที่พวกเจ้าว่ามาแล้วกัน วันนี้พอแค่นี้ก่อน"

"รับทราบ พระสันตะปาปา" อัครมุขนายกทั้งสามต่างลุกขึ้น
 ทำความเคารพ

เมนออกจากห้องลับแล้วตรงไปยังเขตลับพร้อมกับองครักษ์

ตามกำหนดการวันนี้มีพิธีเปลี่ยนร่างทหารพิพากษาเป็นนักรบ
ลงทัณฑ์แห่งพระเจ้า นี่ต่างหากเรื่องสำคัญที่เขาคงต้องสนใจ ไม่ว่าสุดท้าย
จะตัดสินใจสู้ต่อหรือล้มเลิกความตั้งใจ นักรบที่แกร่งกล้าพวกนี้ย่อม
เป็นกำลังหลักในภารกิจของเขา

แต่ก่อนที่วันนั้นจะมาถึง เขามีเรื่องยุ่งยากต้องจัดการอยู่เรื่องหนึ่ง
เมนเดินขึ้นบันไดหินไปยังเขตลับแล้วเลี้ยวเข้าทางเดินซึ่งเต็มไปด้วย
ห้องซังในส่วนกลางสภา ครึ่งล่าสุดนั้นเขามาเยือนเพื่อกำจัดพระราชา
วิมเบิลดันที่สามแห่งเกรย์คาสเซิล

บริเวณทางเดินยังคงวังเวงเช่นเคย คบไฟยางสนที่ลุกไหม้อยู่
สองข้างทางกำลังเปล่งแสงนวลตา ปลายทางมืดมิดดูราวกับประตู
สู่หุบเหวที่ลึกจนไม่เห็นกัน คนจำนวนมากที่ถูกซังในนี้จะไม่มีโอกาส
ได้ก้าวออกไปจนถึงวันตาย

เมนเดินมาถึงห้องซังหมายเลขแปดสิบห้าแล้วจึงส่งสัญญาณให้
องครักษ์เปิดประตู

ประตูไม้บานหนาส่งเสียงเอี้ยดฮึดแสบแก้วหู เสียงร้องไห้
โหยหวนจากห้องซังอื่นๆ พลันดังระงม ทว่าพอประตูปิดลงอีกครั้ง
เสียงกรีดร้องทั้งหมดก็ถูกกั้นไว้ด้านนอก บรรยากาศกลับมาเงียบสงัด
เหมือนเดิม

เขามองผ่านลูกกรงไปยังร่างของซีไร

ผู้บริสุทธิ์กำลังหันหลังให้เขา ร่างกายท่อนบนเปลือยเปล่า มือทั้งสอง
ถูกตรึงไว้กับคานเหล็กเหนือศีรษะจะต้องเขย่งเพื่อให้ปลายเท้าแตะถึงพื้น
แผ่นหลังขาวผ่องมีรอยแฉี้สีแดงสดหลายสิบรอย เลือดที่รินไหลแห้งกรัง
ไปหมดแล้ว

"แล้วของคณะผู้พิพากษามีรสชาติอย่างไรบ้างล่ะ" เมนถาม "ข้า
หวังว่าเจ้าจะเข้าใจความหมายของคำว่าเพื่อพึงเสียที"

"อ้อ..." ซีโรครางเบาๆ แล้วเงยหน้าขึ้นเล็กน้อยคล้ายกับคนเพิ่งตื่น "ที่แท้ก็พระสันตะปาปานี่เอง แล้วคำว่าเชื้อฟังของท่านหมายถึงให้เชื้อฟัง ท่านหรือมุขนายกคนอื่นๆ เล่า"

น้ำเสียงเจือแว่วเหยียดเยาะทำให้เมนชมวดคิ้วมุ่น แต่พอนึกได้ว่าตอนนี้ตนอยู่ในฐานะพระสันตะปาปาซึ่งต่างจากเมื่อครั้งยังเป็นอัครมุขนายกโดยสิ้นเชิงแล้ว เขาก็ขมความไม่พอใจไว้ข้างใน การสั่งสอนครั้งนี้คงทำให้เธอตระหนักได้แล้วว่าชีวิตเธออยู่ในกำมือของเขา "เชื้อฟังคำสั่งซ้ำ และเวลาที่ข้าขอใหเจ้าช่วยมุขนายกคนอื่นๆ ทำภารกิจ เจ้าก็ต้องเชื้อฟังคำสั่งพวกเขาด้วย"

"อย่างนั้นหรือ" เธอถามอย่างสงวนท่าที "ในเมื่อท่านสั่ง ข้าก็จะทำตามที่ท่านต้องการ"

"ปลดกุญแจมือนางออก" เมนสั่งองครักษ์

กระดุกข้อมือเธอแทบจะหลุดจากกันเพราะถูกตรึงไว้เป็นเวลานาน มันห้อยลงมาราวกับไม่เหลือเรี่ยวแรงใดๆ แล้ว พระสันตะปาปาใช้คทาเย็บเส้นผ้าขึ้นมายืนไปที่ไหล่เธอ "ข้ามีภารกิจให้เจ้าทำ ตามข้ามา"

ซีโรปล่อยให้เสื้อพาดอยู่หน้าลำตัว ก่อนจะเดินตามเขาออกจากห้องขังไปอย่างไม่นิ่งขังขอบ

"เดือนแห่งปีศาจปีนี้ น่าจะกินเวลานานถึงห้าเดือน ซึ่งนับเป็นอุปสรรคต่อเมืองศักดิ์สิทธิ์ไม่น้อย เมืองอื่นๆ ที่ได้รับผลกระทบก็ย่อมลำบากยิ่งกว่าเรา" เมนเดินมาจนสุดปลายทาง พอพ้นอุโมงค์เหล็กที่แคบยาวมาแล้วก็พบกับกรุงเหล็ก... นับตั้งแต่ได้รับตำแหน่งพระสันตะปาปา เขาก็มัวยุ่งอยู่กับการประสานงานต่างๆ ของศาสนจักรเพิ่งจะมาได้เหยียบที่นี่ในฐานะผู้กุมอำนาจแห่งศาสนจักรก็ตอนนี้ "ข้าขอสั่งให้เจ้ากับผู้บริสุทธิคนอื่นๆ เดินทางไปยังอาณาจักรเกรย์คาสเทิล อาศัยจังหวะที่อาณาจักรกำลังวุ่นวายเพราะหิมะตกกำจัดผู้ทรยศอย่างพระราชา

ทอว์ฟิคและเจ้าชายโรแลนด์ วิมเบิลตันเสีย เข้าใจหรือไม่"

ประตูกุ๊กปิดลงแล้ว เสียงกุกกักลอยมาจากกว้านเหนือศีรษะใน
ขณะที่กรงเหล็กเริ่มเคลื่อนลงด้านล่างอย่างช้าๆ ทว่าเขากลับไม่ได้ยิน
เสียงตอบรับจากอีกฝ่าย

ให้ตายสิ สงสัยการลงโทษครั้งนี้จะไม่ช่วยให้นางสำนักได้จริงๆ
เม่นหันกลับไปหน้าเครียด แต่ซีโรที่อยู่ด้านหลังกลับส่ายยิ้ม ดวงตา
คู่นั้นฉายประกายอันตราย

จากนั้นลำแสงสลัวก็พุ่งตรงมาที่เขา

ตอนที่ 384

บาปและการไถ่บาป

เมื่อความมืดมิดจางหายไป เมนกัพบว่าตัวเองกำลังยืนอยู่ใน
ลานเมืองที่โล่งกว้าง

ภาพตรงหน้าดูคุ้นตาอย่างบอกไม่ถูก...บ้านหลังเดียวของชาวเมือง
สำนักซีที่อยู่ระหว่างการก่อสร้าง โบสถ์หินที่เพิ่งสร้างเสร็จใหม่ๆ พื้นดิน
ได้เท่ากับแห้งและแข็งไว้ซึ่งร่องรอยของหิมะ พระอาทิตย์เหนือศีรษะลอย
ผลุบๆ โผล่ๆ ท่ามกลางหมู่เมฆ สายลมเอื่อยที่พัดปะทะหน้าเป็นระยะ
ให้ความรู้สึกอบอุ่นและอ่อนโยน บรรยากาศราวกับเวลานี้ไม่ใช่เดือน
แห่งปีศาจ

ซัก่อน เขาพลันรู้สึกอะไร หรือนี่จะเป็นเมืองศักดิ์สิทธิ์เก่าในสมัย
ที่เขาเพิ่งเข้ามาเป็นสาวกใหม่ๆ? พระสันตะปาปาอะพอลเลอันกำลัง
ทำพิธีล้างบาปอยู่ที่ลานเมือง

"ที่แท้ สถานที่ที่ตราตรึงใจท่านที่สุดก็คือที่นี่" เสียงของซีโร่ดังขึ้นจาก
ด้านหลัง "นับว่าเป็นที่ที่ไม่เลวเลยทีเดียว"

ผู้บริสุทธิ์!

ความทรงจำที่เคยขาดๆ หายๆ เชื่อมต่อกันในพริบตา เมนรู้สึกถึง

ไฟโทสะที่พวยพุ่งขึ้นมาอย่างรวดเร็ว เขาหันไปจ้องอีกฝ่ายแล้วพูดเน้น
ทีละคำ "ซีโร่ เจ้าเสียสติไปแล้วหรือ!"

นางถึงขั้นกล่ำใช้พลังวิเศษกับข้า!

แล้วเหตุใดศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าที่ข้าพกดัตถ์จึงป้องกัน
พลังนางไม่ได้

"ข้ารู้ดีว่าตัวเองกำลังทำอะไร" ซีโร่หัวเราะ "ท่านต่างหาก...ที่ยัง
สับสนอยู่ แต่ไม่เป็นไร ที่นี่คือโลกใต้สำนึก พวกเรายังมีเวลาอีกมาก
ข้าจะค่อยๆ อธิบายให้ท่านฟังเอง"

สมรภูมิจิตวิญญาณ เมนเคยได้ยินเกี่ยวกับพลังชนิดนี้มาก่อน
มันคือการต่อสู้กันด้วยจิตสำนึกภายในโลกของผู้ที่ถูกครอบงำ ผู้ชนะ
ได้ทุกอย่าง ผู้แพ้เสียทุกสิ่ง นี่คือพลังประเภทเรียกใช้ที่หาได้ยากยิ่ง
หากไม่พกดัตถ์แห่งพระเจ้าดัตถ์ไว้ก็แทบไม่มีทางหลีกเลี่ยงพ้น
แต่ว่า...บัดชบที่สุด เขาพกดัตถ์แห่งพระเจ้ามาด้วยแท้ๆ!

เขาหยิบผลึกหินสีฟ้าออกมาจากกระเป๋าด้านในเสื้อ ผลึกทรง
หลายเหลี่ยมยังคงสะท้อนประกายสีฟ้าใสภายใต้แสงอาทิตย์เหมือน
วันวาน

"เพราะเหตุใด" เมนเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน

"ท่านหมายถึงศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้านะหรือ" ซีโร่ยิ้มบางๆ
"ง่ายมาก เพราะรัศมีของมันถูกปรับให้เรียบแล้วนะสิ แต่คนธรรมดา
อย่างท่านคงไม่รู้ลึกถึงความต่างหรอก"

รัศมีถูกปรับให้เรียบแล้วอย่างนั้นหรือ พระสันตะปาปาเบิกตากว้าง
ในเมืองนี้คนที่สามารถหยุดผลลัพธ์ของศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าได้
มีเพียงคนเดียวเท่านั้น...ผู้บริสุทธิ์อิซาเบลลา

นี่คือ...การทรมานที่โหดร้ายที่สุด!

นางแพศยาพวกนี้! เมนรู้สึกเหมือนเส้นเลือดที่ขมับกำลังปูดพองขึ้น

มือทั้งสองเริ่มสั่นน้อยๆ ด้วยความเดือดดาล หากรู้แต่แรกว่าหินพวกนี้
ฟังพาไม่ได้ เขาคงจับพวกเธอไปสังเวยในพิธีเปลี่ยนร่างนักรบลงทัณฑ์
แห่งพระเจ้าตั้งแต่ตอนรับตำแหน่งใหม่ๆ แล้ว! เขาพยายามกดขี่
อารมณ์ก่อนจะถามอย่างแน่ใจว่า "เมื่อไรกัน"

"ข้าไม่รู้หรือว่านางลงมือเมื่อไร ก็ท่านสั่งให้คนจับข้าไปโยนอยู่
ในห้องขังไม่ใช่หรือ" ซีโรยักไหล่ "ข้าก็แค่ให้รู้ว่านางเท่านั้น"

"ให้รู้ว่านางบ้าอะไร! หากไม่ใช่เพราะพวกเจ้าสมคบคิดกันมา
ตั้งแต่แรก นางจะกล้าทำพฤติกรรมลบหลู่พระเจ้าถึงเพียงนี้หรือ!" เขา
พลันชะงักไป ไม่ดี ต่อให้พวกนางร่วมมือกันก็ไม่มีทางทำได้ถึงขั้นนี้แน่...
หลังจากขึ้นรับตำแหน่งพระสันตะปาปา เขาก็ย้ายไปอยู่ห้องนอนใน
โบสถ์ซึ่งเคยเป็นของอะพอลเลอันมาก่อน ที่นั่นเต็มไปด้วยกลไกสารพัด
อีกทั้งยังมีทหารพิพากษาเฝ้าอยู่หลายนาย แล้วไหนจะกองศิลาลงทัณฑ์
แห่งพระเจ้าชั้นเลิศที่วางอยู่หัวเตียงอีก เขาหยิบมันมาใช้ทุกวัน จะไปไหน
มาไหนก็มีองครักษ์ติดตามตลอด เธอจะเอาโอกาสที่ใดมาลงมือได้

พอได้ปล่อยให้อารมณ์เดือดดาลพุ่งถึงขีดสุด เมเนจจึงเริ่มสงบ
ลงมาได้ "เจ้าคิดจะทำอะไรกันแน่ จะแก้แค้นข้าที่สั่งลงโทษเจ้า
อย่างนั้นหรือ ต่อให้เจ้าฆ่าข้าก็ไม่มีประโยชน์อันใด ถ้าด้านล่างเต็มไปด้วย
ศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้า เจ้าจะหนีไปไหนรอด รอให้กรงเหล็กเลื่อน
ถึงพื้น ทหารพิพากษาที่รออยู่ด้านล่างก็จะสังเกตเห็นพิรุณแล้วจับตัวเจ้า
ทันที อย่าคิดว่าจะตบตาคนในเขตลับได้เชียวน หากพวกเขาจับเจ้า
สอบสวนเมื่อไร เจ้าจะรู้เลยว่าโทษโบยเมื่อไม่กี่วันก่อนนะเบาเสียยิ่งกว่า
ขนห่าน"

"ข้าก็ไม่ได้คิดหนีอยู่แล้ว" ซีโรส่ายหน้า "ข้าคิดจะเป็นพระสันตะปาปา
แทนท่านต่างหาก"

เมเนตกระลึง เขาคาดเดาความเป็นไปได้มากมาย แต่คิดไม่ถึงว่า

จะได้ยินคำตอบนี้ "ผู้บริสุทธิ์จะเป็นพระสันตะปาปาอย่างนั้นหรือ เจ้าเพื่อฝันไปหน่อยกระมัง คนที่ได้รับมอบตำแหน่งพระสันตะปาปาต่อหน้าหมู่สาวกในมหาวิหารก็คือข้า! เจ้าคิดว่าฆ่าข้าแล้วพวกเขาจะยอมรับเจ้าอย่างนั้นหรือ"

"ข้าไม่จำเป็นต้องโผล่หน้าไปให้สาวกพวกนั้นเห็นเสียหน่อย แค่อ้างตัวว่าเป็น 'ผู้ถ่ายทอดคำสั่ง' ของพระสันตะปาปาก็พอแล้ว" ซีโรพูดอย่างไม่ยี่หระ "ท่านก็เห็นแล้วว่าพระสันตะปาปาอะพอลเลอันหมกตัวอยู่แต่ในวิหารลัษมาตลอด หรือถ้าจำเป็นต้องออกไปที่ใดก็มักสวมหน้ากากเสมอ แล้วใครจะรู้ว่าพระสันตะปาปาได้ถูกเปลี่ยนตัวไปแล้ว"

"เจ้าไม่มีวันติดตามคนได้ถึงตอนนั้นหรอก! ไม่ได้ยินที่ข้าพูดเมื่อครู่หรือ หากกรงเหล็กเลื่อนถึงพื้นแล้วพวกเขาไม่เห็นข้า เจ้าได้ถูกจับตัวแน่!" เมนคาร์รามเบาๆ "ปล่อยข้าไปตอนนี้ยังไม่ถือว่าสายเกินไป ข้าจะคิดเสียว่าเจ้าไม่เคยทำพฤติกรรมเหิมเกริมเช่นนี้มาก่อน!"

"สมรภูมิจิตวิญญาณเริ่มต้นขึ้นแล้ว และจะไม่มีวันหยุดกลางคันเด็ดขาด" ซีโรหัวเราะ "แล้วอีกอย่างพวกเขาจะไม่จับตัวข้าหรอก ท่านจะคิดผิดมาตั้งแต่ต้น"

จะไม่จับตัวนางหรือ...หมายความว่าอย่างไร พระสันตะปาปาขมวดคิ้วจ้องผู้บริสุทธิ์ด้วยหวังจะเห็นอะไรจากดวงตาคู่นั้น ทว่ากลับมีเพียงประกายระยิบระยับ ไม่ปรากฏแววววดหวนหรือขลาดกลัวแม้แต่หน่อย เธอไม่ได้หลบตาเขา ข้ายังมองตอบอย่างสงบคล้ายกับกำลังพูดถึงเรื่องที่แสนจะธรรมดา

เมนรู้สึกราวกับมีสายฟ้าฟาดลงมากลางศีรษะ!

'หรือต่อให้เจ้าเลือกจะละทิ้งมัน...ก็ยิ่งถือเป็นการตัดสินใจที่ชาญฉลาดอยู่ดี'

'เด็กน้อย ข้าขออภัย'

เขาอ้าปาก แต่ลำคอคล้ายถูกมือขนาดใหญ่บีบไว้จนไม่อาจเปล่งเสียงได้ออกมา หัวใจของเขาดำดิ่งลงเบื้องล่างราวกับกำลังพุ่งสู่นุ้มน้ำแข็งอันหนาวเหน็บ ผ่านไปครู่ใหญ่จึงเด้งคำพูดออกมา "อย่าบอกนะว่าทั้งหมดนี้ พระสันตะปาปาอะพอลเลอันเป็นคน..."

"ในที่สุดท่านก็เข้าใจเสียที" ซีโรยักคิ้ว "พระสันตะปาปาอะพอลเลอันได้กำชับองค์กรและทหารพิพากษาในวิหารลับไว้แล้ว... พวกเขาจะไม่มีวันออกไปจากพื้นที่ใต้ดินนี้ และจะรับคำสั่งจากพระสันตะปาปาเพียงคนเดียวเท่านั้นแม้จะได้รับมอบคทาในโบสถ์บนดิน แต่ท่านก็ยังไม่มีอำนาจปกครองวิหารลับอยู่ดี" เธอหัวเราะเบาๆ "ท่านลองคิดดูสิ พวกเราขึ้นอยู่กับเนื้อพีดาน้ำใต้เท้าคือศูนย์กลางของศาสนจักร ที่นี่เป็นที่แห่งเดียวที่ใช้หลบองค์กรลับบนดินได้ มีหน้าที่ยังไม่ได้รับผลกระทบจากศีลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าด้วย สมรภูมิแห่งนี้มีศรัทธามากใช้หรือไม่เล่า"

ผู้บริสุทธิ์หุบยิ้ม ประกายในตาส่องสว่างราวกับเปลวไฟ "นี่ละสมรภูมิที่พระสันตะปาปาอะพอลเลอันเตรียมไว้ให้เรา หลังจากนี้สงครามจิตวิญญาณสิ้นสุดลง ผู้รอดชีวิตก็จะได้เป็นผู้ปกครองศาสนจักรอย่างแท้จริง"

เรื่องราวทั้งหมด...เป็นเช่นนี้เองหรือหรือ! เมารู้สึกลำคอแห้งผาก ตาเผ่นใจทรมาน แต่เพราะรู้สึกผิดที่ตัวเองขโมยอำนาจซึ่งเคยเป็นของแม่มดมาถึงกับต้องใช้ชีวิตนี้ใถ่บาปให้ตัวเองเลยหรือ ช่างน่าขบขันนัก!

แววดตาที่โชติช่วงของซีโรบ่งบอกถึงความทะเยอทะยานอันยิ่งใหญ่ นี่เป็นสิ่งที่เขาแทบไม่มีวันได้เห็นจากผู้บริสุทธิ์... พวกเธอถูกฝึกให้เป็นเครื่องมือของศาสนจักรมาตั้งแต่เกิดจึงน่าจะจงรักภักดีต่อสาวกระดับสูงในศาสนจักรเสียมากกว่า หากไม่ใช่เพราะเธอกลืนเจ้าคนโง่พวกนั้น

เข้าไป...ไม่สิ ให้ตายเถอะ เมนพลันนึกถึงสิ่งที่พระสันตะปาปาพูดก่อนจะ
เริ่มโจมตีอาณาจักรวุล์ฟฮาร์ตขึ้นมาได้

'ข้าจะส่งผู้บริสุทธิ์สองคนไปช่วยพวกเจ้าทำสงครามครั้งนี้ด้วย
ไม่มีใครหนึ่รอดเงื้อมมือพวกนางได้หรอก'

อะพอลเลอันไม่คิดเลยหรือว่าการช่วงชิงความทรงจำจาก
พระราชาวุล์ฟและราชินีเคลียร์ริเวอร์จะส่งผลอย่างไรต่อตัวซีโร

แต่พอนึกถึงสีหน้าโง่อกในช่วงเวลาสุดท้ายของอะพอลเลอัน
แล้ว เขาก็เข้าใจความนัยที่ซ่อนไว้ได้คำสั่งเสียทันที เมนขบกราม
ด้วยความเคียดแค้น มีหรือที่ตาเดานั่นจะไม่คิดเรื่องพวกนี้! เพื่อที่จะ
ปลุกความทะเยอทะยานในตัวผู้บริสุทธิ์ขึ้นมา อีกฝ่ายได้วางแผน
ทุกอย่างไว้ตั้งแต่แรกแล้ว

นี่นะหรือจุดจบที่ท่านอยากเห็น พระสันตะปาปาอะพอลเลอัน!

ตอนที่ 385

เหตุและผล

"อย่าทรมานใจไปเลย ท่านเมน" ซีโรโพล่มมือไว้ด้านหลัง ก่อนจะเดินอ้อมลานเมืองมาช้าๆ "เดิมทีศาสนจักรก็มีต้นกำเนิดมาจากสมพันธ์ที่พระสันตะปาปาทำเช่นนี้ก็แค่ต้องการให้โอกาสแม่มดได้คืนสู่ฐานะเดิม หากท่านชนะ ท่านก็จะได้ทั้งความทรงจำและประสบการณ์ทั้งหมดของข้า...นั่นนะซุมทรัพย์ล้ำค่าที่สั่งสมมาเป็นเวลาสองร้อยปีเชียวนะ"

ที่แท้ก็อย่างนี้เอง อันที่จริงแค่ให้ซีโรเสกหินแห่งภาพมายาในวิหารเงาสะทอนก็ดูไม่ชอบมาพากลมากแล้ว ต่อให้เป็นคนโปรดของพระสันตะปาปาเพียงใด เธอก็ยังเป็นแค่ผู้บริสุทธิ์อยู่ดี ตามหลักแล้วไม่ควรได้เข้าถึงส่วนลับที่สุดของศาสนจักรด้วยซ้ำ เสียดยาที่ตอนนั้นเขามองข้ามจุดนี้ไป เมนเงยไปครู่ใหญ่ก่อนจะเอ่ยขึ้น "แล้วหากเจ้าชนะแล้ว เจ้าจะนำพาศาสนจักรไปในทิศทางใด"

"ทิศทางแห่งชัยชนะ" เธอขีดหน้าขึ้น "หรือไม่ก็ทิศทางแห่งความพินาศ...แต่ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่ใช่ฟยอร์ดแน่"

"อะ...อะไรนะ!"

"ท่านคิดว่าไม่มีใครรู้คำสั่งลับของท่านจริงๆ หรือ" น้ำเสียงของ ซีโร่เจือแว่วเสียดสี "สงครามใหญ่ยังไม่ทันเริ่ม ท่านกลับย้ายข้าวของ บางส่วนไปที่ท่าเรืออีเทอร์นัลวินเตอร์เพื่อซ่อมเรือและเลี้ยงเหล่าลูกเรือ แล้ว มีหน้าข้ายังหาแพะรับบาปมาแขวนคอแทนพวกเขาอีก ท่านทำเสีย เอิกเกริกถึงเพียงนี้ มีหรือที่สายสืบในศาสนจักรจะไม่รู้"

สมควรตาย อะพอลโลอันยกหน่วยสอดแนมในเขตลับให้นางดูแล ด้วยหรือ เขาคิดในใจก่อนจะเอ่ย "เรื่องแค่นี้ก็เอามาปรักปรำซ้ำได้! ข้า เป็นพระสันตะปาปาย่อมต้องมองการณ์ไกลกว่าคนทั่วไป หากถึงคราว จำเป็นจริงๆ ข้าจะใช้วิธีนี้รักษาศาสนจักรไว้"

"คำพูดพวกนี้แม้แต่ตัวท่านเองก็เชื่อไม่ลงกระมัง" ซีโร่ยิ้มเยาะ "เพิ่งรับคำต่อหน้าหมู่สาวกมาหมาดๆ ก็คิดหาทางหนีเสียแล้ว สงคราม แห่งเจตจำนงพระเจ้ายังไม่ทันเริ่มก็สูญเสียศรัทธาในชัยชนะไปเสียหมด... คนธรรมดาเช่นท่านยังหวังจะได้รอยยิ้มจากพระเจ้าอีกหรือ"

"รอยยิ้มจากพระเจ้าบ้าบออะไรกัน!" เมินตวาดอดอย่างเหลืออด "หากพระเจ้าทรงเมตตาพวกเราจริง เหตุใดจึงทรงให้มนุษย์พ่ายแพ้อยู่ ไร้ไปเล่า" เขาสูดหายใจลึกก่อนจะลดเสียงพูดลง "สุดท้ายแล้วการทำสงคราม กับปีศาจก็ต้องอาศัยนักรบลงทัณฑ์แห่งพระเจ้า เวลากระชั้นชิดเช่นนี้ เจ้าจะเปลี่ยนแปลงอะไรได้"

"ไม่หรอก ไม่ใช่แค่ันกรบลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าแน่" ซีโร่พูดเสียงเบา "ชะตากรรมของเผ่าพันธุ์มนุษย์ไม่ควรขึ้นอยู่ กับคนกลุ่มเล็กๆ เพียง กลุ่มเดียว"

"แล้วจะให้ขึ้นอยู่ กับแม่มดอย่างพวกเจ้าหรือ" เมินหัวเราะเสียงเย็น "อย่าลืมนึกว่าเมื่อสี่ร้อยกว่าปีก่อน เพื่อนร่วมเผ่าพันธุ์ของเจ้าก็เคยพ่ายแพ้ ยับเยินมาแล้ว!"

"แม่มดเป็นแค่เผ่าพันธุ์เล็กๆ ของมนุษย์เท่านั้น" เธอหยุดฝีเท้าแล้ว

หันมาสบตาพระสันตะปาปาตรงๆ แวดตาคู่นั้นทำเอาเขาถึงกับหนาวเยือก "นี่คือสงครามครั้งสำคัญที่จะตัดสินความเป็นความตายของมนุษย์ ทุกคนย่อมต้องมีส่วนในสงครามอยู่แล้ว...ไม่ว่าหญิงหรือชาย เด็กเล็กหรือคนชรา ทุกคนจะได้เป็นนักรบผู้ทรงเกียรติ และได้ต่อสู้ในสนามรบจนกว่าศัตรูจะพ่ายแพ้ หรือไม่ก็...วอดวายกันทั้งสองฝ่าย"

"เหลวไหล เจ้าจะให้ชาวบ้านที่กลัวแม้กระทั่งสัตว์สุรไปสู้รบกับปีศาจหรือ นี่นะหรือแผนการของเจ้า ช่างไร้เดียงสาสิ้นดี..." เมนพาลันชะงักไป สีหน้าของอีกฝ่ายดูไม่เหมือนที่กำลังพูดเล่น แต่คล้ายกับกำลังบอกเล่าแผนการของตัวเองอย่างจริงจัง และวิธีเดียวที่จะทำให้พวกชาวบ้านสามารถร่วมสงครามได้ก็คือ..."อย่าบอกนะว่าเจ้าจะจับทุกคนกินยาคลุ้มคลั่ง" เขาอ้าปากค้างด้วยความตกตะลึง

"คนคลุ้มคลั่งเพียงคนเดียวย่อมเทียบไม่ได้กับนักรบลงทัณฑ์แห่งพระเจ้า แต่ถ้าเป็นคนคลุ้มคลั่งสักสิบคนล่ะ" ซีโรเอียงศีรษะว่า "นี่เป็นช่วงเวลาที่ดีสัตว์สุรกำลังออกอาละวาด ศาสนจักรมีแหล่งวัดฤทธิพิที่สมบูรณ์พร้อม แถมดีไม่ดีเซตลับยังอาจคิดค้นยาสูตรใหม่ๆ ได้ อีกห้าปีข้างหน้าศาสนจักรคงผลิตยาได้หลายล้านเม็ดทีเดียว" เธอหยุดลงเล็กน้อย "นั่นหมายความว่านอกจากนักรบลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าแล้ว เมืองศักดิ์สิทธิ์จะยังมีกองทัพลูกคลุ้มคลั่งอีกหลายล้านคนที่สามารถรับมือกับปีศาจได้"

"เจ้า...บ้าไปแล้ว!"

"บ้าไปแล้ว? ข้าว่าพวกท่านประมาทวันสิ้นโลกเกินไปมากกว่า!" ผู้บริสุทธิเกรี้ยวกราดขึ้นมาทันที "ไม่ว่าจะสมพันธกิจดี หรือศาสนจักรก็ช่าง พวกเขาคิดแต่จะใช้คนเพียงหยิบมือมาจัดข้อกับศัตรูที่ยกทัพมาเต็มกำลัง นี่ก็คือเหตุผลที่พวกเขาพ่ายแพ้อย่างไรเล่า หากสงครามมาถึงเมื่อไร ข้าจะไม่ยอมให้ใครหนีเอาตัวรอดเป็นอันขาด คนธรรมดาจะหลบอยู่หลังนักรบลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าหรือแม่มดตลอดไปไม่ได้...ก็ข้าบอกแล้ว

ว่านี่คือสงครามที่ชะตาตามมนุษย์ ทุกคนจะต้องท้อม่ทุกอย่างถึงที่สุดจึงจะสามารถต่อกรกับปีศาจในดินแดนร้างได้!"

ผู้บริสุทธิ์ที่ศาสนจักรเลี้ยงไม่มีวันพูดจาเช่นนี้แน่นอน นี่คือ... ปณิธานของผู้พิชิต เมินไบหน้าซีดเผือด "เจ้ามัน...ระย้านัก!"

พระสันตะปาปาอะพอลเลอัน ท่านรู้เรื่องพวกนี้อยู่แล้วจริงๆ หรือ

"การรับความรู้คือกระบวนการที่ช่วยเปลี่ยนแปลงตัวเอง และการแลกเปลี่ยนความคิดก็นำมาซึ่งความก้าวหน้า" ซีโร่สูญหายใจลึก "บางที่พวกเราน่าจะหยุดพูดแล้วสู้กันได้แล้ว จะได้รู้เสียที่ว่าใครจะได้เป็นผู้ปกครองศาสนจักร"

"อย่าคิดว่าเจ้าจะเป็นฝ่ายชนะเสมอไป" พระสันตะปาปาขบกรามว่า "เพราะที่นี่คือโลกของข้า!"

พอลิ้นเสียงไอสีแดงก็พุ่งขึ้นมาจากใต้เท้าเขาแล้วแพร่กระจายไปทั่วทั้งสี่ทิศ ซีโร่จึงไปเล็กน้อยก่อนจะสลักทันที เธอส่งเสียงกรีดร้องอย่างน่าเวทนา ผิวหน้าที่เริ่มเหี่ยวยุบค่อยๆ หลุดลอกเป็นชิ้นราวกับเปลือกส้มที่ม้วนตัว เลือดสดๆ ไหลลงมาเป็นสาย ไบหน้าและร่างกายบิดเบี้ยวจนดูไม่เหมือนมนุษย์

"นี่คือหมอกปีศาจที่เก็บอยู่ในเขตลับ มันเป็นพิษเฉพาะกับแม่มดที่มีพลังวิเศษ" เมินยืนพูดอย่างเคียดแค้นอยู่กลางหมอกแดง "หากข้าปล่อยมันจนเต็มลานเมือง ต่อให้เจ้ามีลูกเล่นเพียงใดก็คงได้แต่ดินร่วนๆ แล้วตายซ้ำตายซากอยู่กลางหมอกนั่นล่ะ!"

"อย่างนั้นหรือ" ทันใดนั้นก็มีพายุพัดเอาหมอกแดงรอบตัวผู้บริสุทธิ์ไป ซีโร่ที่พื้นคืนชีพขึ้นมาใหม่ข่มความเจ็บปวดพลาญพูดว่า "ไม่เสียทีที่เป็นพระสันตะปาปาองค์ใหม่ ช่างมีของเล่นมากมายจริงๆ หากท่านไปเยือนห้องหนังสือในวิหารลับเสียหน่อย การต่อสู้ครั้งนี้ก็คงดูเด็ดขึ้นอีกเป็นกอง...นี่ละความสนุกของสมรภูมิจิตวิญญาณ"

นี่คือ...ศิลาพลังลมหรือ เมนสังเกตเห็นแหวนหินสีเขียวที่เพิ่มขึ้นมาบนนิ้วเธอ พื้นที่ออกฤทธิ์ของหินเวทมนตร์มีจำกัด หากเขาทิ้งระยะห่างแล้วยิงศรศิลาลงทันท้แห่งพระเจ้าใส่เธอก็คงทำลายเกราะกำบังนี้ได้ อย่างง่ายดาย แต่ทางที่ดีเขาควรเตรียมตัวเพื่อเกิดเหตุไม่คาดฝันด้วยสมองของเมนทำงานอย่างรวดเร็ว เขาเสกยาคูล์มคลั่งขึ้นมาสองเม็ด แล้วกลืนมันลงท้องทันที

"อ้อ ตัดสินใจได้ฉลาดสินี" ซีโร่แฉะยิ้ม "จุดอ่อนที่ใหญ่ที่สุดของท่านคือความสามารถด้านการต่อสู้ ยาสองสีนี้ช่วยเพิ่มพลังกำลัง ความว่องไว และความอดทนต่อความเจ็บปวด ต่อให้ข้าใช้อาวุธโจมตีระยะไกลอย่างหน้าไม้ยิงท่านตอนนี้ก็คงกำจัดท่านไม่ได้ง่ายๆ แล้ว"

เมนไม่สนใจอีกฝ่าย เขาย้ายตัวเองออกจากอาณาเขตของหินเวทมนตร์แล้วเสกศิลาลงทันท้แห่งพระเจ้าขึ้นมา เวลานี้ยาคูล์มคลั่งเริ่มออกฤทธิ์แล้ว เขารู้สึกว่าพลังกำลังในร่างกายเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว สายตากก็ชัดเจนขึ้นมาก เมื่อมีศิลาลงทันท้แห่งพระเจ้าอยู่ในมือก็เท่ากับมีอาวุธปราบแม่มดที่ทรงประสิทธิภาพที่สุด หรือหากเธอกล้ากระโจนเข้ามา ก็จะถูกหมอกแดงกัดกินร่างกายจนตายทันที

ซีโร่ก็กำลังสร้างอาวุธขึ้นมาเหมือนกัน...แต่นั่นมันอะไร ดาบยักษ์ที่ต้องจับด้วยสองมืออย่างนั้นหรือ

หากเป็นหน้าไม้ยังพอเข้าใจได้ แต่นี่เป็นดาบ เธอจะเอาไปทำอะไรกัน แถมหน้าตาของมันยังพิลึกขบกล ใบมีดขนาดใหญ่เท่าลำตัวคน ด้านบนฝังลึกลงไปหลายกอน เขารู้สึกคล้ายคลึงคลาคลาเหมือนเคยเห็นที่ใดมาก่อน

จากนั้นซีโร่ก็ชูอาวุธในมือขึ้น "ท่านรู้หรือไม่ว่าบันทึกที่อยู่ในห้องแห่งภพมายาไม่ได้มีแค่ส่วนที่ท่านเห็นเพียงส่วนเดียว"

"หมายความว่าอย่างไร"

"ท่านจำคำพูดของพระสันตะปาปาอะพอลเลนได้หรือไม่เล่า การต่อสู้ของอควาเรียสและนาตยาครั้งนั้นก็ได้รับการบันทึกไว้" เธอพูดเน้นทีละคำ "นอกจากการกลืนความทรงจำแล้ว การเรียนรู้และการลอกเลียนแบบก็เป็นงานถนัดของข้าเหมือนกัน"

พอพูดจบผลึกหินบนตัวดาบก็สว่างขึ้นตามลำดับราวกับกำลังส่องถึงอะไรบางอย่าง จากนั้นลำแสงสีทองจืดจางก็ผุดออกมาจากคมดาบ มันพุ่งทะลุหมอกแดงขึ้นสู่เบื้องบน ไม่ถึงอึดใจท้องฟ้าก็ปล่อยแสงสว่างลงมอล้ำยกับตอบรับพลังที่ส่งขึ้นไป

"นี่มัน...พลังอะไรกัน" เมนเบิกตากว้าง

คำตอบที่เขาได้รับคือลำแสงที่กลืนกินสรรพสิ่ง พรืบทาโลกทั้งใบ พลันล่มสลายภายใต้แสงสีทองที่สาดส่อง

ทรงเหล็กเคลื่อนตัวลงสู่พื้นถ้ำอย่างช้าๆ

ซีโรโยนเสื้อที่พาดไหล่ทิ้งแล้วเดินออกจากกรง รอยแผลบนหลังเธอจางหายไปราวกับไม่เคยมีมาก่อน

ทหารพิพากษาที่รออยู่อีกด้านโค้งศีรษะลงด้วยความเคารพก่อนจะส่งชุดคลุมสีทองที่เตรียมไว้ให้เธอ...นี่เป็นเครื่องแต่งกายที่บ่งบอกถึงอำนาจสูงสุดในศาสนจักร

ซีโรปล่อยให้ทุกคนช่วยเธอสวมชุดคลุมที่หลวมโพรกอย่างเห็นได้ชัด จากนั้นเดินต่อไปยังวิหารลับโดยไม่หันกลับมา

ตอนที่ 386

เรื่องราวที่แตกต่าง

หลังจากยุ่งมาตลอดหนึ่งสัปดาห์ โรแลนด์ก็สร้างโรงงานเคมีที่ริมฝั่งแม่น้ำเรตรีเวอร์ได้สำเร็จ เนื่องจากไนโตรเจนออกไซด์มีความเป็นพิษ โรงงานแห่งนี้จึงถูกออกแบบให้มีหน้าต่างเหมือนตลาดชาวบ้าน นั่นคือส่วนของกำแพงและหลังคาไม้ไม่ได้สร้างติดกัน แต่เว้นช่องสูงประมาณหนึ่งชั้นอาคารไว้ให้อากาศถ่ายเทสะดวก ดังนั้นอุณหภูมิภายในกับภายนอกจึงไม่แตกต่างกัน

อุปกรณ์สังเคราะห์ออกซิเจนและไนโตรเจนชุดใหม่ถูกทดลองใช้งานแล้ว ไฟสดำทำอุณหภูมิได้ไม่ต่างจากการอาร์คไฟฟ้า มีหน้าช้าเวลาที่มันจับตัวกันเป็นตาข่ายยังทำงานได้ดีกว่าด้วย หลังจากใส่วัตถุดิบลงเครื่องปฏิกรณ์ที่สูงเกือบสองเมตรตามอัตราส่วนแล้ว อันนา ก็จะเปลี่ยนมันเป็นไนโตรเจนไดออกไซด์ภายในเวลาประมาณเจ็ดนาที และหากเติมน้ำตามลงไปก็จะได้กรดไนตริกออกมา

ส่วนแอมโมเนียสังเคราะห์จากไนโตรเจนและไฮโดรเจนก็อยู่ระหว่างการผลิตอย่างเต็มกำลังเหมือนกัน...เนื่องจากปริมาณไนโตรเจนเหลวที่ได้จากการลดอุณหภูมิสูงกว่าปริมาณออกซิเจนเหลวมาก เขาจึงนำ

ไนโตรเจนที่เกินไปผลิตแอมโมเนียต่อ แน่นนอนว่าโรแลนด์ยังผลิตกรดไนตริกด้วยกรรมวิธีแบบอุตสาหกรรมทั่วไปด้วย เขาไม่จำเป็นต้องเลือกเดินทางใดทางหนึ่ง ยังมีสายการผลิตเพิ่มขึ้นเขาก็จะได้ดินระเบิดเคมีเพิ่มขึ้นตามไปด้วย

เขาทดสอบพลังของเปเปอร์แล้วพบว่าเธอสามารถเร่งปฏิกิริยาของไนโตรเจนและไฮโดรเจนขณะเพิ่มอุณหภูมิได้จริงๆ มีหน้าซ้ำยังให้ผลลัพธ์ที่รวดเร็วทันใจราวกับข้ามขั้นตอนบางอย่างไปด้วย แต่ข้อเสียคือเธอยังไม่สามารถควบคุมพลังได้อย่างแม่นยำและเธอก็ยังไม่บรรลุนิติภาวะทำให้พลังที่มีอยู่น้อยนิดถูกผลาญไปอย่างรวดเร็ว

แต่ข้อเสียนี้สามารถแก้ไขได้ด้วยการฝึกอย่างต่อเนื่อง เวนด์บอกว่าเปเปอร์เรียนรู้ได้ไวมาก อีกหนึ่งสัปดาห์เธอก็น่าจะควบคุมพลังได้ในระดับหนึ่งแล้ว

เมื่อมีสายการผลิตถึงสองสายและมีแหล่งไนโตรกลีเซอร์รีนที่มั่นคงแล้ว แผนการผลิตดินปืนคว้นน้อยซึ่งมีคุณภาพใกล้เคียงกับยุคสมัยใหม่ก็ถูกล่วงไปอีกขั้น ต่อไปก็เป็นการออกแบบปืนชนิดยิงซ้ำรุ่นใหม่ และนำเข้าสู่กระบวนการผลิตโดยเร็วที่สุด

ในขณะที่โรแลนด์กำลังนึกถึงหน้าตาอาวุธรุ่นต่อไป องครักษ์ก็เดินเข้ามารายงานเขาในห้องทำงานว่า "ท่านเฟร์ราน ซิลด์และเซอร์ซิลด์ บิดาของเขามาขอเข้าเฝ้าฝ่าบาทพะยะค่ะ เวลานี้กำลังรออยู่ที่โถงรับแขก"

"เฟร์รานหรือ" เขาติดอยู่สักครู่ นันมันอัศวินแสงอรุณ อดีตอัศวินอันดับหนึ่งแห่งดินแดนตะวันตกไม่ใช่หรือ ครอบครัวของอีกฝ่ายอยู่ที่ป้อมปราการลองซอของ हेตุใดจึงเดินทางมาถึงเมืองชายแดนได้ "พวกเขาบอกหรือไม่ว่ามีธุระอะไร"

"ท่านเฟร์รานบอกว่าเกี่ยวกับแม่มดพะยะค่ะ และยังให้กระหม่อมนำของสิ่งนี้มาถวายฝ่าบาทด้วย" องครักษ์ยื่นกระดาษหนึ่งแผ่นคุณภาพดี

ให้เขา ภาพที่อยู่บนนั้นคือ 'แผนที่ชุ่มทรัพย์' ที่อัศวินแสงอรุณเคยวาดไว้ แต่เทียบกับภาพร่างหยาบๆ แผ่นนั้นแล้ว ลายเส้นบนกระดาษแผ่นนี้ ก็ดูชัดเจนกว่ามาราวกับพิมพ์ด้วยหมึกก็ไม่ปาน

โรแลนด์พลันนึกขึ้นได้ว่าเฟร์รานเคยบอกว่าแผนที่นี้ตกทอดผ่านเหล่าบรรพบุรุษมานานกว่าสี่ร้อยปี และไวด์นิงก็บินตามสัญลักษณ์บนแผนที่ไปจนเจอหอคอยหินของอการา

เขานึกสนใจขึ้นมาทันที "ไปเรียกอการามา ตอนนี้นางน่าจะยังอยู่ที่ห้องปฏิบัติการเคมี ข้าจะรีบไปพบพวกเขาเดี๋ยวนี้"

"พะยะค่ะ ฝ่าบาท"

พอองค์กรฯจากไป โรแลนด์ก็ม้วนแผนที่แล้วเดินไปที่โถงรับแขก เฟร์รานกับชายชราอีกคนรีบลุกขึ้นทำความเคารพเขาทันที

เจ้าชายสังเกตว่าคนทั้งสองสวมเสื้อหนังอย่างหนา บริเวณหัวไหล่มีรอยขึ้น หน้าผากของชายชราเต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อ เขาจึงยิ้มว่า "หากร้อนก็ถอดเสื้อนอกออกเถอะ ในปราสาทมีเครื่องทำความร้อนจึงอุ่นกว่าข้างนอกมาก เดี่ยวจะอดอดกันเปล่าๆ"

"เครื่อง...ทำความร้อนหรือพะยะค่ะ" เฟร์รานงุนงง

"อุปกรณ์กระจายความร้อนแบบใหม่นะ สะดวกกว่าเตาผิงมาก เสียว่ะ" โรแลนด์ไม่ได้อธิบายเรื่องนี้มากนัก แต่หันไปถามถึงจุดประสงค์ของอีกฝ่ายแทน "ได้ยินว่าพวกเจ้ามาพบข้าเพราะเรื่องแม่ मदหรือ"

"พะยะค่ะ ฝ่าบาท" เฟร์รานพยักหน้ารัว "กระหม่อมพบหญิงผสมสีน้ำเงินคนหนึ่งในตลาดชาวบ้าน..." จากนั้นเขาก็เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงสองสามวันนี้ให้เจ้าชายฟังอย่างคร่าวๆ "พอกระหม่อมกลับไปถึงบ้าน บิดาก็เล่าความเป็นมาของตระกูลให้ฟัง กระหม่อมจึงคิดว่าบางทีนางอาจจะเป็นแม่ मद"

"อย่างนี้เอง" โรแลนด์ฟังอีกฝ่ายเล่าจบก็รู้สึกแปลกใจไม่น้อย

คิดไม่ถึงว่าจะมีคนธรรมดาในตระกูลของอภินิหารอดชีวิตจากสงคราม
ครั้งนั้น ทั้งยังสืบตระกูลมาได้จนถึงทุกวันนี้ "เมืองชายแดนมีแม่มด
ที่เจ้าพูดถึงจริงๆ และนางก็ชื่ออภินิหารเหมือนกันด้วย"

เซอร์ซิลด์ลุกขึ้นอย่างตื่นเต้น "เช่นนั้นฝ่าบาทจะทรงให้..."

"ให้พวกเจ้าพบหน้ากันใช่หรือไม่" โรแลนด์พยักหน้ายิ้มๆ "แน่นอน
อยู่แล้ว นางน่าจะกำลังเดินทางมาที่ปราสาท และเนื่องจากนางเป็น
แม่มด ข้าคิดว่าเจ้าน่าจะถอดศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าที่พกไว้ ออก
เพื่อเป็นการให้เกียรตินาง"

"โอ้ ฝ่าบาทตรัสถูกต้องแล้ว" เซอร์ซิลด์รีบหยิบศิลาลงทัณฑ์แห่ง
พระเจ้าในกระเป๋าเสื้อออกมาวางบนโต๊ะด้วยราวทันที

"ทาคิลลาเมื่อสี่ร้อยกว่าปีก่อนไม่มีการให้เกียรติแม่มดด้วยวิธีนี้
พวกนางไม่เคยถูกศาสนจักรไล่ล่าเหมือนสัตว์ป่าเสียหน่อย" ในดิงเกล
กระซิบเบาๆ ที่ข้างหูเจ้าชาย "สำหรับอภินิหาระ ของสิ่งนี้เป็นแค่วัตถุ
ที่ใช้ในการศึกษาวิจัยเท่านั้น"

"ก็ถ้าทำเช่นนั้น เจ้าจะได้จับโกหกพวกเขาได้ง่ายขึ้นอย่างไรเล่า"
โรแลนด์ปิดปากซ่อนรอยยิ้ม

จากนั้นเขาก็รู้สึกเหมือนถูกอีกฝ่ายหยิกคอเบาๆ

"คนโกหก"

"เจ้าเรียกข้ากลับมาด้วยเหตุใดกัน" อภินิหารเปิดประตูโถงแล้วพูด
ด้วยสีหน้าไม่พอใจ "สงครามแห่งเจตจำนงพระเจ้าใกล้เข้ามาทุกที ข้า
อยากเอาเวลาอันมีค่าไปผลิตอาวุธสู้กับ..." คงเพราะเห็นว่ามีคนนอก
อยู่ด้วย เธอจึงลดคำว่าปีศาจไว้ "หากไม่ใช่เรื่องคอขาดบาดตาย เจ้าแค่
ส่งคนไปบอกข้าก็พอแล้ว"

หลังจากร่วมงานกับหัวหน้าผู้เล่นแร่แปรธาตุมาได้พักใหญ่

คำพูดคำจาของเธอก็เริ่มเหมือนเคโมเข้าไปทุกที และความคิดที่จะ
ทุ่มเทเวลาทุกวินาทีให้กับงานผลิตของเมืองชายแดนนี้ก็ทำให้ผู้ปกครอง
อย่างไรแล่นรู้สึกผิดขึ้นมาเล็กน้อย เขากะแอมว่า "อะแหม่ เรื่องนี้
สำคัญมากเชียวละ เจ้าจำเรื่องเมื่อสี่ร้อยกว่าปีก่อนได้หรือไม่ ตอนที่
เมืองศักดิ์สิทธิ์ทาศิลาใกล้จะล่มสลาย มีคนรับใช้กลุ่มหนึ่งขอแยกตัว
จากเจ้าแล้วติดตามกองทัพใหญ่ไปยังทิศใต้ของเทือกเขาสันวิถิ"

"ก็พอจำได้อยู่" อกาธาถอดหมวกคลุมศีรษะที่เต็มไปด้วยหิมะแล้ว
สะบัดผมสีน้ำเงินนุ่มสลวย "แต่เรื่องนี้ไม่มีอะไรสำคัญ ก็แค่อดีตเมื่อ
นานมาแล้ว"

ตอนที่เธอเผยใบหน้าออกมา นั่น เฟอร์รานและเซอร์ซิลด์ต่างชนลุก
ไปตามกัน ฝ่ายหลังถึงกับคุกเข่าหนึ่งข้างลงเบื้องหน้าเธอทันที "ท่านคือ
ท่านอกาธาจริงๆ ด้วย!"

"เจ้าคือ..." อกาธาขมวดคิ้ว

"ข้าคือทายาทของเคจ ท่านยังจำชื่อนี้ได้หรือไม่" เซอร์ซิลด์เงยหน้าขึ้น
ถามอย่างมีความหวัง

"เคจ...จำได้สิ ชื่อข้าเป็นคนตั้งให้เอง" เธอยกไหล่ "ข้าเคยซื้อ
คนรับใช้มาสองคน คนหนึ่งชื่อคราฟต์ เป็นหัวหน้าองครักษ์ประจำตระกูล
ส่วนอีกคนชื่อเคจ เป็นพ่อบ้านประจำตระกูล" พอพูดถึงตรงนั้นเธอก็ชะงักไป
เล็กน้อย "นั่นหมายความว่าเจ้าคือลูกหลานของพ่อบ้านที่แอบขโมย
หินเวทมนตร์และบันทึกการทดลองหนีไประหว่างทางคนนั้นนะหรือ"

"อะไรนะ นะ...หนีไปหรือ" เซอร์ซิลด์ตาโต "ไม่ใช่เช่นนั้น เขา..."

"ไปเสีย" อกาธาน้ำติง "ข้าไม่อยากจะเห็นหน้าพวกเจ้าอีก"

<https://bit.ly/3QNbyp5>